

V těch dnech...

V těch dnech řekl mně Ahasver: „*Aj, Kain pracuje o zničení národů.*“ I ukázal mně na nebe večerní, které se rdělo záplavou krvavou jako od sopky chrlicí.

Tedy sedli jsme do letadla hliníkového a vznesli se z úrovně domu, která byla stanicí obecnou pro letadla podobná. I vznesli jsme se za úplňku měsíce do výše nesmírné a byla pod námi drobná oblaka jako lupeny stříbrné na bocích ryby.

I pohleděli jsme pod sebe na západ a spatřili jsme na celé Evropě střední spočívati nesmírnou bytost záhadnou, o níž jsem se nejprve domníval, že by mne klamali velikánové horšší, nebo podobala se nekonečnému hřbetu horskému, majícímu vpředu vrch ohromný jako hlavu nad tělem zadním u sfingy egyptské.

I rozeznal jsem rysy tváře lidské na ni, any jevily surovost, a celé její tělo vrchní bylo zarostlé bílými bodlinami, jež se v lesku měsíce třpytily jako jehly. I stály na ní bodliny jako na ježku. As zatřásla se obluda chvíli, i přšelo z ní mnoho, bodli na pláň evropské, i zvonily jedna o druhou jako ocel. I střásala je neustále a neustále rostly bodliny nové, delší a hustší. I řekl Ahasver: „*Aj obludu, jak obrostlá bodáky vojenskými!*“

I byla bombardována města, rozbita a zničena. I zbořeny velebné památky chrámů, divadel a budov operních, spálena muzea, roztržštěny pomníky mužů slavných, rozestřeny velkolepé mosty a vězněno mnoho mužů o národ zasloužilých.

I tlelo mezi troskami z ulic a náměstí mnoho zabitých a spálených a chropot umírajících pod zříceninami domů rozvalených žaloval příšerným vzlykem na ty, kteří zavinili neštěstí a pohromy nesmírné.

I byla prolita krev Ábelova, která volala o pomstu k nebesům a nedala se potěšiti ani sliby, ani hrozbami ani dary.

... A opět nové letouny a nové bitvy a hrůza války zuřila na moři i po zemi i nad ní. I rachotily výbuchy torpédové, ničice lodi válečné a hradby s domy jako třaskavice lítaly ve vzduchu.

....Tehdy rozšířil se hrozný boj až po Dněpr a moře Baltické a vyhubil všecky osady a města až po Moskvu, Kursk a Oděsu, i podobalo se Rusko jižní a Sibiř peci ohnivé, naplněné hrůzami dne soudného a zoufalosti pekelné.

.... I zapálena veliká města v Anglii a Londýn zničen a zpustošen ležel v troskách jako Ninive a Babylon.

Tuto vizi napsal kněz Adam Chlunský již v roce 1896.

Vydává Obec Klopotovice se sídlem Klopotovice čp. 11, IČ 00288357. Redakční tým: Zdeněk Klobouk a Petr Indrák. Registrováno MK ČR pod Č. j. E 16862. Vychází čtvrtletně, náklad 150 výtisků. Toto číslo vychází 30. června 2012 a je dodáváno domácnostem v obci zdarma.

Lopotník

Občasník o minulosti a přítomnosti nejen naší obce
Ročník XII číslo 2/2012

Zprávy z radnice

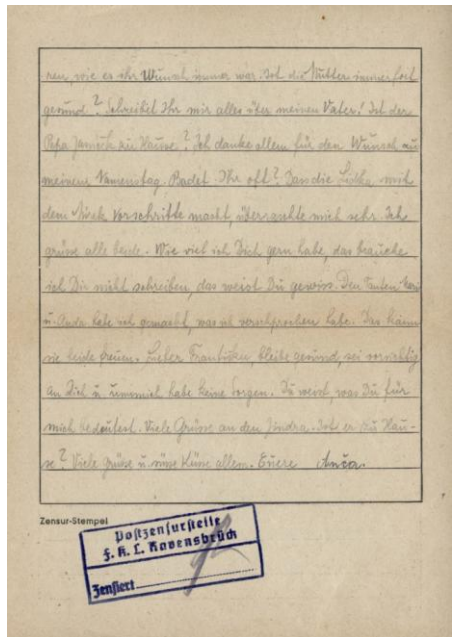
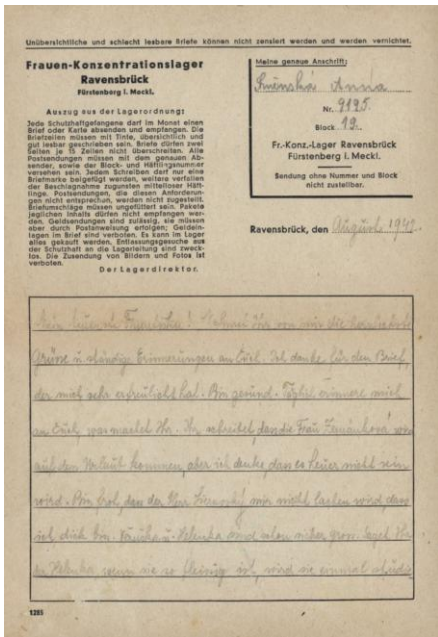
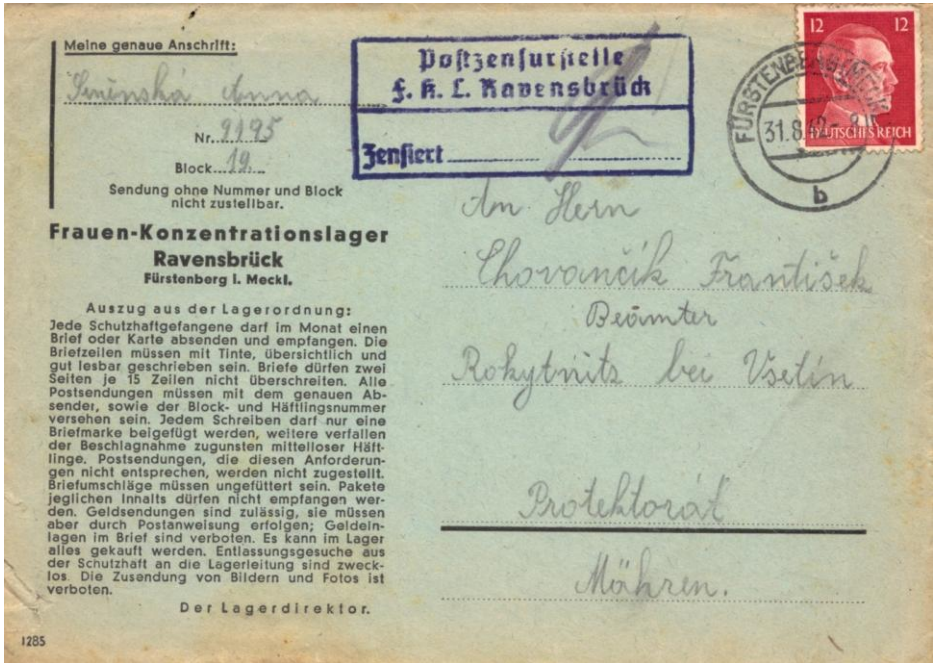
Dne 4. 5. 2012 se konalo 10. veřejné zasedání zastupitelstva obce Klopotovice

- obecním zastupitelstvem byl schválen návrh Závěrečného účtu o hospodaření obce Klopotovice v roce 2011,
- na výstavbu vodovodu byly podány 3 nabídky, ze kterých zastupitelé vybrali firmu montáže inženýrských sítí s.r.o. Protivanov,
- na zrestaurování sochy sv. Jana Nepomuckého byla vypracována žádost o příspěvek ze 7. výzvy MAS, která byla zrušena. Zrestaurování sochy provede p. René Tikal, který vypracovával rozpočet. Zrestaurování by se provedlo z rozpočtu obce,
- obecním zastupitelstvem bylo schváleno navýšení částky z pronájmu obecního sálu ze současných 200,- Kč na 400,- Kč,
- obecním zastupitelstvem bylo projednáváno uskutečnění akce „Sraz rodáků a přátel obce Klopotovice“, která by se měla uskutečnit v příštím roce. Předběžně byly diskutovány nějaké návrhy o uskutečnění a získávání adres občanů, kteří nyní v Klopotovicích nebydlí. Žádáme občany, aby sdělili na obecním úřadě adresy svých příbuzných, kteří se v obci Klopotovice narodili nebo zde delší dobu žili, někteří už adresy sdělili,
- obecní zastupitelstvo pořádá dva letní zájezdy:
 - 1) pro děti – 28. 7. 2012 Brno – přeprada + ZOO
 - 2) pro seniory – 18. 8. 2012 Nové Město nad Metují, Babiččino údolí
- akce realizované Obecním úřadem v Klopotovicích:
 - úprava a výsadba místního parku – náklady přibližně 220.000,- Kč – hrazeno z rozpočtu obce

Obecní úřad v Klopotovicích upozorňuje občany, kteří nezaplatili poplatek za odvoz komunálního odpadu a poplatek za psa, ať tak učiní co nejdříve v úřední hodiny na obecním úřadě.

Na snímcích paní Bc. Vladimíry Lehké – Bukovcové jsou památníky, které připomínají hrůzy v Lidicích a Ležákách.

Jeden z dopisů z koncentračního tábora Ravensbrück.

Společenská kronika

Vážení přátelé, po třech měsících se zase setkáváme na těchto stránkách, kde vás seznamujeme s děním v naší obci a nejbližším okolí. Pokračovala revitalizace parku, ten se hodně změnil k lepšímu. To ostatně mimo jiné můžete vidět na přiložených snímcích. Na prvním pan Petr Chromčák sází stromečky a na druhém urovnávají terén pánové Vladimír Prachař a Josef Naniaš. To všechno provádí firma pana Jaroslava Lehkého.

Dne 13. dubna Moravská vodárenská a.s. oznámila zhoršení kvality vody v našem vodovodním řádu, a tudíž není pitná, ale jen užitková. Pitná voda byla k nám dovážena v cisternách. Tento stav již pominul.

V sobotu dne 28. dubna od devíti hodin pořádala Myslivecká jednota Kralice na Haně na střelnici

v Klopotovicích veřejnou soutěž jednotlivců v disciplíně Americký trap. Střelců se dostavilo 48.

Je to střelnice v krásném prostředí. Nevím, jak si toto chválí střelci, ale ostatní si sem rádi zajdou posedět a třeba na guláš, ať srnčí nebo kančí. Jak vidíte, pan Jirák má pořád i něco v udírně. Pan Ladislav Čuba se stará zase o pití.

Na prvním snímku je pan Jan Kohn, a právě ten by mohl vyprávět. Už je poslední z bývalé Myslivecké společnosti v Klopotovicích, která tuto střelnici zde začínala budovat před padesáti lety. Opravdu se tu střílí už padesát let. V posledních letech tento areál se hodně změnil, samozřejmě k lepšímu.

Každý rok si připomínáme den, kdy skončila druhá světová válka. Vždycky se koná lampiónový průvod zakončený pokládáním věnců k pomníkům z obou světových válek. Tentokrát to bylo v sobotu 7. května, a tak tuto akci na své fotografii zachytila paní Bc. Vladimíra Lehká – Bukovcová.

K událostem před sedmdesáti lety

Největší událostí válečného roku 1942 byly boje na východní frontě. Tedy především to byla stalingradská bitva, kde v prosinci elitní německá 6. armáda už šla vstříc své zkáze. Hitlerovým hlavním cílem na východě byla oblast Kavkazu v jižním Rusku se svými zásobami ropy a dalších potřebných pro Německo potřebných surovin.

Z počátku to šlo bez vážných problémů: 9. července padl Sevastopol a již 23. července Rostov na Donu. A pouhých šest dnů nato Němci zničili poslední železniční trať spojující tuto oblast s ruským vnitrozemím. Stále jen odolávalo průmyslové město Stalingrad, strategicky významné centrum na řece Volze. Hitler se stal doslova posedlým myšlenkou Stalingrad dobýt a obsadit. Právě na základě instrukcí Hitlera generál Paulus na konci srpna vedl útoku proti městu ze dvou směrů, kterému předcházelo mohutné bombardování. Úsilí Němců se zde setkala s houževnatým odporem obránců.

Sovětskou obranu zde řídil maršál Georgij Žukov. Již 23. listopadu se Paulusova armáda dostala do obklíčení a navzdory slibům o leteckém zásobování se octla bez paliva, munice a potravin čímž se její situace stala beznadějnou.

Těžištěm bojů západních spojenců se odehrávalo na Středním východě. Na počátku listopadu 1942 porazili Britové a vojáci dalších zemí Britského společenství národů pod velením generála Bernarda Montgomeryho u egyptského Alamejnu vojska německého Afrikakorpsu polního maršála Erwina Rommela. Ale, už v únoru utrpěli Britové velký neúspěch v Asii, když je Japonci porazili v Malajsku a obsadili Singapur.

Rok 1942 byl také obdobím velkých bojů na moři, „bitva o Atlantik“ se stále více rozšiřovala na sever, kam až dosahovala německá převaha. Na počátku války admirál Doenitz útočil na konvoje v noci svými „vlčími smečkami“. Nyní už Němci vyvinuli ponorky dalekého dosahu, které prováděly útoky pod vodou. Potápěly měsíčně téměř 100 lodí ze spojeneckých konvojů a operovaly dokonce u pobřeží USA. Boje pokračovaly také na Tichomořském válčišti. Po těžké čtyřdenní bitvě dosáhla 7. června 1942 americká Tichomořská flotila velkého vítězství nad japonským loďstvem u Midway.

Před krutostmi války nebyla uchráněna ani naše země, nacisté se mstili za statečný odpor českých vlastenců, byly to jednak popravy, 1. června byl popraven Vladislav Vančura, 19. června generál Alois Eliáš, ale k daleko nejhoršímu zločinu došlo 10. června 1942 v Lidicích. Bylo zde zavražděno 192 mužů, 196 žen odvečeno do koncentračního tábora Ravensbrück, kde jich 59 zahynulo. Téměř 100 dětí odvečeno na „poněmčení“ do německých rodin. Byl to akt odvety za smrt Reinharda Hendricha, jenž se stal obětí atentátu, který provedli dva čeští vlastenci 29. května 1942.

hospodářem. Do období jeho panství patří zakládání rybníků, jež pak přetrvaly až do 17. – 18. století. Roku 1503 je poprvé uváděn v Tovačově Hradecký rybník. Roku 1510 je v Tovačově také připomínán špitál, právě v tomto roce poukázal Vilém z Pernštejna z panských důchodů 30 kop grošů míšeňských na opatrování chudých.

Na sklonku svého života více a více rozhorleně a se zápletem hovoří za jednotu a mír v zemi, hájí vlast proti míchání cizinců do českých záležitostí, volá po svornosti a práci všech Čechů na zvelebení země. Své stanovisko charakterizoval takto „S Římany věřím, s Čechy (tj. husity) držím, s Bratřími umírám“. O jeho náboženské toleranci svědčí i skutečnost, že roku 1516 pustil Bratřím v Tovačově místo pro sbor.

Ejvan - nová podoba zní Ivaň, je vědomá korekce podle osobního jména Ivan. V roce 1351, dvůr v Ivaní prodal olomoucký měšťan Zdeněk bratřím Ivanovi a Drslavovi z Kravař. Jiný dvůr prodal roku 1359 Řehoř Kučeře Bartušovi z Ivaně a jeho manželce Dětce. Roku 1371 Milota z Ivaně prodal část vsi Ctiborovi z Cimburka, jenž usiloval o spojení celé vsi s Tovačovem, což se mu podařilo až na malý zbytek roku 1385. Ještě však Ctibor Tovačovský přikoupil poslední zbyteček vsi od Herše z Příluk. Od té doby zůstala Ivaň součástí tovačovského panství.

Obdarování a odúmrť

Dne 29. června 1508 s přivolením pana Viléma z Pernštejna dal konvent kláštera u sv. Jakuba Klopotovicím obdarování na desátek obilní a na odúmrť.

„Nejprve co se desátku obilního týče, jakož v tý vsi rolí všechny jest za puoltřinácta lánů z kterýchž nám desátek na obilném vycházel, takto s nimi uhodili my, že nám jej z každého lánů za ten desátek ročního platu padesátšest grošův českých vydávati a platiti mají ...“

„Toto pak lidem našim z milosti naší takového obdarování činíme chtíc, aby oni pod námi sedíce tím dále lepší živnost míti mohli, odúmrť, které jsou podle země tejto práva a řádu...“ „... z již psané vsi lidem ty odúmrť propustily sme a oddaly mocí tohoto listu propouštíme a oddáváme od nás i budoucích potomních našich...“

Poznámka:

I při dědičném nájmu nebyl sedlák vlastníkem statku, na kterém hospodařil. Bývalo mu sice dovoleno grunt „kšaftem odporučiti“ nebo prodat, ale toto právo bylo omezeno výhradou vrchnosti, nového nabyvatele usedlosti schválit. Neměl-li držitel usedlosti oprávněných dědiců „spadl“ úmrtím uprázdněný statek na majitele jako odúmrť. Některé vrchnosti se práva odúmrť vzdaly za jistý roční plat. Bez svolení pána nesměl sedlák ze svého statku ani odejít.

Čerpáno z rukopisu „Klopotovice – naše obec“ autorů Z. K. a P. I.

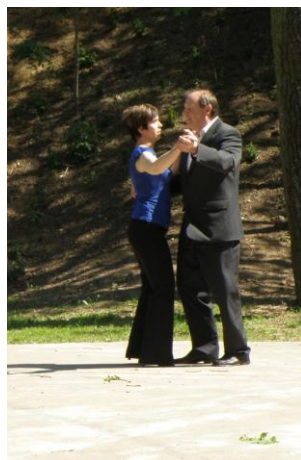
Park dostal nový vzhled a je připraven na hody. Jak obvykle hodový víkend začíná makrelami v parku. Zárukou kvality je pan Miroslav Bukovec, je na snímku s Tomášem Špačkem. Na dalším snímku je část návštěvníků této akce. Sice není vidět, ale v pozadí v plechovém stánku točí pivo pan Ladislav Čuba.

Večer od dvaceti hodin zde byla hodová taneční zábava, tu pořádal AVZO Klopotovice. Ta končí vždycky až nad ránem. To už byla hodová neděle. Ta začíná vždycky Mši svatou v kapličky. Také se tak stalo. Mši sloužil tovačovský farář Páter Josef Svoboda. Na dopoledne nebyl žádný program, dost je příprav na nedělní a sváteční oběd.

Po obědě bylo možností hned několik. Pro děti tu byl kolotoč, a stáj Tauna usprádal na prostranství před sýpkou projížďku na koních.

Od čtrnácti hodin v parku hrála k tanci a poslechu kapela Věrovanka. Vyslechl jsem názory některých občanů a ti říkali, že minule byla návštěva větší. Nemohu to posoudit. Bylo krásné odpoledne a to bylo asi to pravé prostředí na posezení s přáteli. Nikdo nechtěl tancovat, akorát pan starosta, velký příznivec této kapely, zachraňoval situaci. Však hráli i k poslechu, a hráli pěkně. Zpěvačky zpívaly a nakonec si s nimi zazpíval i starosta pan Vladimír Bradík. Tak to zachytila na svých snímcích paní Jarmila Vymětalová.

Johanka z Krajku (na Tovačově 1502 – 1503)

Zboží Tovačovské zdědila po smrti pana Adama z Cimburka jeho matka Johanka z Krajku, ale ta již v roce 1503 je postoupila panu Vilémovi z Pernštejna a na Helfenštejně, nejvyššímu hofmistru království českého (i s opravní vsí Klopotovice) za 24 000 kop grošů.

Dala tedy Johanka z Krajku panu Vilémovi z Pernštejna dne 2. června 1503 správní list „na hrad Tovačov se Starým i Novým městem ... ves opravní Klopotovice i jiné vsi, na kterýchž plat měla, tak s tím právem, jakž jsem to sama držela.“

Poznámky:

Krajířové z Krajku byli původem z Kraňska. Johanka z Krajku. Jejím prvním manželem byl Ctiborův bratr Jaroš Tovačovský z Cimburka, po jeho smrti v roce 1483 se podruhé provdala za Jana z Šelemburka a na Kosti. Johanka patřila vírou k Jednotě bratrské, se svým synem Adamem založila v roce 1496 bratrský Karmel v Mladé Boleslavi. Kvůli své víře a ochraně, kterou poskytovala Bratřím, se ocitla v nelehké situaci, kdy zemřela, není známo.

ze Šelemburka – příjmení to slavné rodiny z rodu Buziců. Předek Přibyslav držel roku 1318 hrad Šelemburk. Jan ze Šelemburka v roce 1503 byl nejvyšším komorníkem, poprvé byl ženatý s Johankou ze Stráže (+ 18.2.1495), druhá jeho manželka byla Johanka z Krajku, vdova po Jarošovi z Cimburka. Jan ze Šelemburka zemřel roku 1508.

Vilém z Pernštejna (na Tovačově 1503 – 1521)

vytvořil na Moravě ohromné souvislé panství od západních hranic plumlovského panství až k Novému Jičínu. Na svém panství zaváděl novoty, které znamenaly obrovský růst jeho příjmů. S držiteli okolních statků míval různé hospodářské spory. V roce 1506 (15. května) kněz Václav Grygar na místě kapituly olomoucké pohonil Viléma z Pernštejna a na Tovačově, „že mimo smlůvy mezi nebožtíkem panem Ctiborem a námi skrze dobré lidi učiněné dopustil jest, udělati příkopu u Polkovic a na Blatech... a že v ty pastvy a lúky mezi Ejvaní a Hrubčicemi ... vpúští lidi Kralické i cizí Klopotovské, práva žádného nemají a lidem našim úzkost činí ...“

Poznámky:

z Pernštejna panský rod moravský, první listinně doložený člen rodu Hotart (Gotthardus) připomínán roku 1174. Vratislav z Pernštejna (+ 1496) byl komorníkem brněnského soudu, posléze nejvyšším komorníkem a konečně také zemským hejtmanem Moravským. Dědicem všeho zboží, k němuž Vratislav sňatkem získal Plumlov s Prostějovem, stal se jeho bratr Vilém z Pernštejna a na Helfenštejně nejznamenitější člen rodu a nejbohatší velmož království Českého, (narozen okolo roku 1435 + 8. 4. 1521). Byl výtečný obchodník, kupoval panství za panstvím, ale zároveň také na svých statcích dobrým

Bezpečně lze doložit, že Dorota z Kunštátu byla abatýší svatojakubského kláštera v letech 1495 – 1504 (lze ale předpokládat, že byla představenou kláštera již v roce 1490) a to až do roku 1513, kdy ji vystřídala Anežka z Pňovic.

Války česko – uherské

Velká část vlády Ctibora na Tovačově byla vyplněna válkami česko-uherskými a bojovalo se také v našem okolí. Nájezdy Matyáše na Moravu z Uher v letech 1468, 1469, 1470 a 1472 byl Tovačov se svým okolím krutě postižen. Tak 12. července 1470 mezi Tovačovem a Kralicemi byla svedena bitva, ve které Češi pod velením Vlčka z Čenova byli poraženi. A právě v této době zřejmě zanikla z velké části ves Výkleky.

Poznámka

Výleky se připomínají již v roce 1297, kdy král Václav faráři tovačovskému Jakobovi a tamnímu kostelu sv. Jiří a Stanislava dal markrabský dvůr v Oplocanech, 3 lány ve Výklekách a též jiné dávky a desátky zeměpanské z Tovačova a Výklek. Nadání toto pak potvrdil r. 1903 biskup olomoucký Jan. Výkleky zašly za válek česko-uherských, byvše vojskem Matyáše „Krkavčika“ (rozuměj Korvína) asi r. 1469 rozkotány. (viz: „Hejtmanství Přerovské“ – V Přerově 1908).

Ctibor Tovačovský z Cimburka nezanechal po sobě potomků, dědictví jeho připadlo synovci Adamu z Cimburka.

Adam z Cimburka (+ 3. 12. 1502)

Asi od roku 1450 měli páni tovačovští „opravu“ na Klopotovicích, které v této době „příslušely“ pannám kláštera svatojakubského v Olomouci, jenže na toto se tovačovským pánům potvrzení a listu nedostávalo. A proto prosil pan Adam z Cimburka krále Vladislava, aby mu a jeho dědicům ves Klopotovice v „opravu“ zapsal. Toto pak učinil král Vladislav listem daným na Budíně roku 1501 na den sv. Linharta (6. listopadu), oznamujíc „aby oni lidi v též vsi obývající nyní i budoucí v své opravě měli, drželi a jich před každým, kdyžby na něho jakú mocí sahati chtěli, bránili a obhajovali, jakož to jejich pánu opravní, tak jak svých vlastních a dědičných lidí, za kterúžto opravu ti lidé mají jim a povinni budú to činiti, což pánom opravním spravedlivě činiti mají a mimo to nemají na ně výše sahati a jich obtěžovati žádným obyčejem“.

Poznámka:

Rod moravských pánů z Cimburka panem Adamem z Cimburka v roce 1502 vymřel po meči.

Jak jistě všichni víte, je uzavřena silnice mezi Tovačovem a Věrovany. Dochází zde k dost velkým úpravám. Možná ale nevíte, v jakém stádiu tyto práce jsou. Tady je jeden snímek z naší křižovatky. Na každé straně silnice bude záliv pro zastávku autobusu. Tento snímek je ze dne 21. června 2012.

V sobotu 26. května se v Biskupicích konala okrsková soutěž a naši hasiči tentokrát obsadili 3. místo.

Okénko do historie naší obce ... (1. pokračování)

Klopotovice pod tovačovským panstvím

Ve druhé polovině 15. století byla již naše obec pod tovačovským panstvím. S tímto pak zůstala spojena až do zrušení poddanství. Páni tovačovští však ji nedrželi zpočátku dědičně, nýbrž toliko jako „oprávci“ (tedy ochránci) klášterní. Získali ji teprve až kolem roku 1450, kdy se stali oprávci klášterními.

Poznámka:

Zástavním pánem na Tovačově až do roku 1359 byl syn Bernarda z Cimburka Albert, jenž otcovsky zapsal v témže roce Tovačov v léno synovi Ctiborovi (řečenému Kazka). Král český Karel IV. schválil toto ujednání řádnou listinou, shodnou s deskovým vkladem.

Jan z Cimburka (1416 – 1464)

byl nejen zakladatelem rodové moci, ale také slavným válečníkem husitské epochy. Přidržel se husitství, bojoval ve všech velikých husitských bitvách. V roce 1427 vedl dokonce husitskou výpravu na východní Moravu a do Slezska. V roce 1431 pod jeho velením uhájili husité Přerov proti vojsku rakouského vévody Albrechta, které strašlivě zpusťošilo široké okolí Přerova a také Tovačova. Po husitských válkách se v roce 1437 stal zemským hejtmanem Markrabství Moravského. Právě po těchto válkách však u nás nastalo zhoršení poddanských poměrů, když vrchnosti začaly hospodařit ve vlastní režii.

Poznámky:

Jan z Cimburka byl nejen horlivým vyznavačem učení Husova, ale také vedle udatnosti vynikal výřečností a svými zásluhami o vlast. Proto mu byl svěřen úřad Moravského zemského hejtmana až do roku 1460, kdy sám odstoupil a za čtyři roky poté zemřel. Se Sofií z Kunštátu měl syny Ctibora a Jana.

Již počátkem doby husitské byla převážná část českého selského lidu v poměru poddanském a to nejen svým statkem, také svou osobou a celou svou rodinou byl sedlák závislý na své vrchnosti, která nad ním vykonávala soudní pravomoc a to nejen nižší týkající se majetkových práv, ale také hrdelní. A po válkách husitských se stav ještě zhoršil. Na venkově ubylo obyvatelstva, pole ležela ladem. Proto došlo k opatření proto dalšímu odbíhání ze statků, jehož cílem bylo připoutat lid k půdě.

Ctibor Tovačovský z Cimburka (okolo roku 1437 + 26. 6. 1494)

V roce 1470 mu král Jiří propustil tovačovské panství z manství do dědičného držení. Ctibor Tovačovský byl vynikajícím znalcem veřejného a soukromého práva na Moravě. Svou Knihu Tovačovskou sepsal na žádost moravského

panstva, aby se správcové země mohli řídit přesnými ustanoveními zemského práva.

Roku 1482 na den sv. Antonína (17. ledna) byly se svolením olomouckého biskupa Tassa uzavřeny „Smlouvy mezi panem Ctiborem a kostelem olomouckým“ týkající se pastvy na lukách a blatech, v nichž je také zmínka o Klopotovcích.

„Item jestliže by lidé pannen z kláštera sv. Jakuba na předhradí olomouckém ze vsi Klopotovic k těm pastvám a blatuom, kterů spravedlnost měli a tu, že by slušně užívali, aby při tom také zůstaveni zachováni byli.“

Ale ještě po uzavření této smlouvy roku 1493 žaloval děkan Jan a kapitula Olomoucká pana Ctibora z Cimburka na Tovačově pro 200 kop grošů, proto „že jim v pastvu a jiné požitky pouští cizí lidi, totiž klopotovské a tedy lidem hrubčickým činí úzkost“.

Poznámky:

Ctibor Tovačovský byl vychován husitskými kněžími. Byl věrným přívržencem krále Jiřího z Poděbrad, jemuž nejen jako rádce, nýbrž i jako vojevůdce věrně sloužil. Když Vratislav a další města slezská i s biskupem Joštem proti králi Jiřímu se vzbouřili, porazil Ctibor vojsko v slezské bitvě u Pačkova (11. 7. 1467). Vrátil se na Moravu, kde zorganizoval stranu věrnou králi Jiřímu. Král Vladislav jej potvrdil na místě Moravského zemského hejtmána, od roku 1475 pak Ctibor vládl na Moravě téměř neomezenou mocí královskou. Ctibor byl nepřítelem latiny, proto v roce 1480 jím bylo nařízeno, aby všechny vklady do desek zemských se psali toliko česky.

Biskup Tass z Boskovic (Jošt) + 1482, úřad olomouckého biskupa zastával po dobu 25 let.

Žaloba na Filipa ze Zástřil

Ke Klopotovcům se choval klášter nadále jako ke svému vlastnictví. V roce 1497 abatyše Dorota z Kunštátu a konvent kláštera u sv. Jakuba žaloval Filipa ze Zástřil a na Kyjově pro 20 kop grošů „že lidé jejich ze vsi Klopotovice slíbili za Vávru, Hanušova zetě, člověka jeho, ku právu dostání, ale vinnou fojta z Vitčic Vávra ušel a poddaným klášterským z Klopotovic se tím činí nesnážky.“

Poznámky:

ze Zástřil – moravský šlechtický rod vladýcký, doložený od počátku 13. století. Rod se rozdělil do řady větví, které vlastnily statky na Moravě (Boskovice, Buchlov, Mozkovice aj. Rod vymřel roku 1687.

Tvrz v Zástřizlech je připomínána k roku 1480 a pak ještě roku 1590. František V. Peřinka uvádí ve Zdouneckém okrese, že při kopání základů pro školní budovu narazili dělníci na „mohutné základy v zemi, snad zbytky bývalé tvrze“